

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17CoCsp/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223209789
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8223209789.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

17CoCsp/6/2024

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Marianny Hirkovej a JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD., v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpená: Mgr. Matúš Macko, advokát so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, IČO: 50 424 777 proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, o primerané finančné zadost'učinenie, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 4Csp/44/2023-55 zo dňa 11.12.2023 takto

rozhodol:

Mení rozsudok prvoinštančného súdu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100 eur do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému s tým, že o výške náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením.

odôvodnenie:

17CoCsp/6/2024

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 503 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala zaplata sumy 503 eur, ktorá suma predstavuje primerané finančné zadost'učinenie. Žalobkyňa uviedla, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 1Csp/111/2019 o zaplata sumy 503 eur s prísl. bola úspešnou stranou sporu, keď sa úspešne ubránila žalobe, ktorú voči nej podala aktuálne žalovaná. Uviedla, že žalovaná od nej vymáhala sumu v pôvodnom konaní vo výške 503 eur s prísl., avšak bolo zistené, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov, preto na uvedenú finančnú čiastku nemá nárok.

Prvoinštančný súd ďalej zistil, že v pôvodnom konaní pod sp. zn. 1Csp/111/2019 žaloba spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. bola zamietnutá, pretože úver vo výške 500 eur bol žalovanej poskytnutý ako bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahovala všetky obligatórne náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. b) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Ďalej prvoinštančný súd zistil, že žalobkyni v tomto konaní sp. zn. 4Csp 44/2023 patrí nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňované v žalobe podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa č. 372/1990 Zb. Prvoinštančný súd poukázal jednak na už ustálenú súdnu prax vytvorenú rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, podľa ktorého rozhodnutia pod úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v zmysle tohto zákona treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej podmienky používanej k spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku a ani podmienku, aby bolo medzi stranami sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, a ani spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, zákon nevyžaduje.

Prvoinštančný súd preto ustálil, že nárok žalobkyne čo do základu je daný, pretože žalobkyňa sa ubránila žalovanej, v tom čase v postavení žalobkyne a dodávateľa v konaní sp. zn. 4Csp 44/2023. Nárok žalobkyne v prejednávanej veci považoval za dôvodný.

Pokiaľ sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, táto vychádza z úvahy súdu a žalobkyňa si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške 503 eur. Uvedená finančná čiastka podľa prvoinštančného súdu dostatočne kompenzuje vzniknutú ujmu žalobkyni. Okrem toho kompenzuje vypätie žalovanej v súvislosti s nutnosťou brániť sa v sporovom konaní, čo narušuje bežný život žalobkyne. Súd vzal do úvahy aj funkciu satisfakčnú a odradzujúcu uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Uviedol, že je potrebné pri výške primeraného finančného zadosťučinenia vychádzať z miery primeranosti a tak s poukazom na uplatnený nárok žalobkyne na úspešnosť v predchádzajúcom konaní považoval prvoinštančný súd za primerané finančné zadosťučinenie sumu 503 eur, ktorú zaviazal uhradiť v prospech žalobkyne.

Prvoinštančný súd zohľadnil závažnosť porušenia práv, keď zmluva medzi žalobkyňou a žalovaným neobsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. b) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch a ďalej že nárok žalovaného bol premlčaný. Prvoinštančný súd prihliadol aj na tú okolnosť, že zmluva obsahovala neprijateľné ustanovenia o požadovaní poplatkov za upomienky, ako aj rozpor ustanovenia o zmluvnej pokute s dobrými mravmi. Keďže žiadne konkrétne kritériá na primeranosť priznania nemajetkovej ujmy prvoinštančný súd nemal k dispozícii a zákon takéto kritériá ani neurčuje, za spravodlivé považoval odvodzovať výšku uplatneného nároku od sumy, o ktorú sa mienil v pôvodnom konaní žalobca (toho času v postavení žalovanej) obohatiť, a to je suma 503 eur, keď si uplatňoval sumu 330 eur za upomienky, 33 za zmluvnú pokutu a 130 eur ako nárok, ktorý nebolo možné priznať pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

Prvoinštančný súd obranu žalovaného nepovažoval za dôvodnú, pretože bolo legitímne a spravodlivé priznať žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá bude symbolická, pretože inak by nemala sankčný ani odradzujúci charakter. Už aj s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu prax prvoinštančný súd, vzhľadom na predvídateľnosť rozhodnutia považoval za primerané priznať žalobkyni plný uplatnený nárok na 503 eur ako primerané finančné zadosťučinenie, keď bola obmedzená na svojom komforte spotrebiteľa a na užívaní iným spôsobom voľného času, než v postavení strany sporu pred súdom, čo malo vplyv na život žalobkyne. Žalobkyňa mala za to, že uplatnený a priznaný nárok je vo výške 503 eur dôvodný.

O nárok na náhradu trov konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, vychádzal zo zásady úspechu, podľa ktorej súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci. Žalobkyňa bola úspešnou v konaní, keďže jej súd priznal nárok, ktorý závisel od úvahy súdu. Súd teda rozhodol, že žalobkyňa má voči žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. O výške trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Žalovaný ako odvolací dôvod uviedol ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalovaný neuznával žalobcom uplatnený nárok na finančné zadosťučinenie ani čo do dôvodu, ani čo do výšky. Žalobca relevantným spôsobom neodôvodnil vznesený nárok na finančné zadosťučinenie. Neexistuje žiaden relevantný dôvod na jeho priznanie. Žiadna ujma žalobkyni nevznikla. Keďže tento nárok vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vychádza z § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, žalovaný uvádzal, že v danom prípade je potrebné aplikovať toto zákonné ustanovenie, v zmysle ktorého výšku náhrady súd určí s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Keďže ujma žalobkyni nevznikla žiadna, nárok žalobkyne nie je dôvodný. Žalobkyňou uplatnené právo súd posudzoval vo vzťahu medzi žalovaným a žalobkyňou. Je potrebné však vziať do úvahy aj konanie žalobkyne, ktorá v rámci kontraktčného postupu konala ľahostajne, keď svojim podpisom vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy o úvere a ostatnými zmluvnými podmienkami. Žalobkyňa bola pri uzatváraní zmluvy

dobre informovaná, a preto takémuto konaniu žalobcu nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Zákon predpokladá pre prípad, že mohlo dôjsť k nejakej ujme, aj alternatívu navrátenia do predošlého stavu, teda určitú kompenzáciu vzniknutej situácie. Žalobkyni priznané finančné zadosťučinenie je neprimerane vysoké, nie je individuálne posúdené na každý jednotlivý prípad. Javí sa to ako sankcionovanie žalovaného.

Preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný žiadal priznať nárok na náhradu trov konania, ktoré mu vznikli.

4. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa písomne nevyjadрила.

5. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie prvoinštančného súdu je čo do základu uplatneného nároku správne. Prvoinštančný súd však výšku primeraného finančného zadosťučinenia priznal žalobkyni neprimerane vysokú, a preto bolo potrebné v tejto časti nárok žalobkyne oproti rozhodnutiu prvoinštančného súdu zmeniť.

6. Žalovaný v odvolaní namietal odvolací dôvod vyplývajúci z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Ide o námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu. Spôsoby vytvárania skutkového stavu rozhodnutia sú stanovené zákonom. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená buď tým, že súd chybné vyhodnotil návrhy na vykonanie dôkazov, prípadne nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, alebo nesprávne postupoval pri vytváraní skutkových zistení, alebo je tu ešte predpoklad „dotvorenia“ skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesného útoku alebo obrany.

Ďalej prvoinštančný súd podľa žalovaného vec nesprávne právne posúdil. Nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ nie je náležite zistený skutkový stav, je ďalšou vadou rozhodnutia. Pri nesprávne zistenom skutkovom stave nie je možné ani vec náležite právne posúdiť. Ak však skutkový stav je riadne zistený, pri právnom posúdení veci je možné sa dopustiť pochybenia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, prípadne aplikoval nesprávnu právnu normu, alebo obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, a ďalej správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

7. Nárok, ktorý si uplatnila žalobkyňa v žalobe je nárokom podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., podľa ktorého poslednej vety spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

8. Tak, ako to uviedol prvoinštančný súd v svojom rozhodnutí a v tejto časti odvolací súd na to poukazuje, uvedený nárok je možné rozložiť do dvoch základných rovín, a to nárok, kde sa skúma základ uplatňovaného práva a následne výška uplatňovaného práva.

Pokiaľ sa týka základu uplatňovaného práva, hypotéza ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje splnenie určitých predpokladov na priznanie tohto nároku. Základným predpokladom je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. V tomto štádiu konania je bez významu, či ujma vznikla alebo nevznikla. Úplne postačuje možnosť vzniku takejto ujmy. Úspešným uplatnením práva spotrebiteľom je daný základ pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

V prejednávanej veci bolo jednoznačne preukázané, že k porušeniu práva spotrebiteľa došlo a že spotrebiteľka bola úspešnou pri uplatňovaní svojich spotrebiteľských práv v spore pred Okresným súdom Bardejov sp. zn. 1Csp/111/2019, kde sa žalovaná ako spotrebiteľka ubránila uplatňovanému nároku spoločnosti Pohotovosť, s.r.o. Bratislava na zaplatenie spolu 503 eur s prísl. Táto okolnosť je postačujúca na splnenie predpokladu vyplývajúceho z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pri priznávaní primeraného finančného zadosťučinenia. Preto odvolacia námietka žalovaného v prejednávanej veci o tom, že nie je daný základ uplatneného nároku v prospech žalobkyne je nedôvodná. Zákonný predpoklad bol jednoznačne preukázaný.

Uvedené skutkové okolnosti a právne posúdenie veci prvoinštančným súdom v tomto rozsahu bolo správne. Preto túto odvoláciu námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú a čo do základu považuje nárok za preukázaný.

9. Pokiaľ sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, vždy je potrebné vychádzať z individuálnych skutkových zistení. Všeobecnou zásadou vyplývajúcou priamo z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je primeranosť výšky tohto nároku. Je vecou súdu, aby posúdil, či uplatňovaná výška primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňou je primeraná a či postačuje na poskytnutie ochrany subjektívnych práv spotrebiteľky.

V prejednávanej veci prvoinštančný súd vychádzal z tvrdení žalobkyne, keď v žalobe uviedla, ako dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 503 eur je skutočnosť, že bola úspešná v konaní pred Okresným súdom Bardejov pod sp. zn. 1Csp/111/2019 a žiadne ďalšie okolnosti ani netvrdila a ani nepreukázala. Uviedla len, že v pôvodnom konaní sa žalovaný v postavení žalobcu domáhal sumy 503 eur, o ktorú sa chcel na úkor žalobkyne, v tom čase v postavení žalovanej, bezdôvodne obohatiť.

Žalobkyňa v žalobe poukázala na charakter tohto nároku na funkcie tohto nároku a odvodila svoj nárok, vzhľadom na vyskytujúci sa právny názor, že výška primeraného finančného zadosťučinenia je primeraná vo výške, o ktorú sa snažil dodávateľ bezdôvodne na úkor spotrebiteľa obohatiť, za adekvátnu v jej veci.

Odvolací súd ďalej zistil, že na pojednávaní právny zástupca žalobkyne na týchto tvrdeniach zotrval, bližšie nič nekonkretizoval vo vzťahu k prejednávanej veci a ani neuviedol žiadne okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu danej výšky nároku. Prvoinštančný súd vychádzajúc z prezentovaného názoru o výške primeraného finančného zadosťučinenia a bezdôvodného obohatenia sa dodávateľa v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom, že daný nárok je dôvodný.

Odvolací súd, vzhľadom na odvoláciu námietku žalovaného preskúmal aj žalobkyni priznanú výšku a dospel k záveru, že v tomto rozsahu úvaha súdu nie je adekvátna individuálnym okolnostiam prejednávanej veci a princípu primeranosti, ktorý v súlade so zákonom je nosným princípom pri úvahe o výške uplatňovaného nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/92/2021 (R48/2022) vychádza z rozhodujúceho kritéria primeranosti s tým, že konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

S poukazom na uvedené, keďže žalobkyňa v priebehu konania netvrdila žiadne konkrétne okolnosti a nepredložila žiadne konkrétne dôkazy, ktoré by preukazovali okolnosti pre posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, odvolací súd nezistil žiadne okolnosti, okrem teoretických východísk, z ktorých vychádzala žalobkyňa a ktoré prevzal bez ďalšieho prvoinštančný súd, ktoré by mohli mať vplyv na výšku primeraného finančného zadosťučinenia (až do výšky možného bezdôvodného obohatenia sa dodávateľom, teda v tomto konaní žalovaným), ktoré by mohli mať vplyv na výšku tohto nároku v súvislosti s porušením zmluvných práv žalobkyne pri uzatváraní zmluvy o úvere a ani dosah tohto porušenia, resp. plnenia povinnosti z takéhoto zmluvného vzťahu, ktorý neskôr bol označený ako bezúročný a bezpoplatkový, na individuálnu sféru žalobkyne.

Preto úvaha prvoinštančného súdu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia v plnej uplatnenej sume 503 eur nie je náležitá a nie je možné takúto úvahu považovať za primeranú.

Je pravdou, že žalobkyňa uzatvorila úverovú zmluvu na sumu 500 eur, ktorú však riadne neplnila, preto si dodávateľ uplatňoval zmluvné nároky vyplývajúce z uzatvorenej zmluvy. Je tiež pravdou, že dodávateľ sa pri tvorbe úverovej zmluvy dopustil pochybení, ktoré nakoniec spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť tohto kontraktu. To bolo zistené až v spore, kde zmluvné nároky si dodávateľ uplatnil voči žalobkyni v samostatnom konaní. Tým, že žalobkyňa v tom čase mala uhradenú istinu úveru, žalobkyňa uplatňovaný nárok nemusela dodávateľovi uhradiť, a preto v jej majetkovej sfére do rozhodnutia súdu, kde jej spotrebiteľské práva boli, okrem iného, aj ex offio chránené, nedošlo k žiadnej zmene.

Na druhej strane odvolací súd uznáva, že každý súdny spor individuálne vedený proti fyzickej osobe, v danom prípade zvlášť vo vzťahu k spotrebiteľovi veľkou spoločnosťou, od ktorej si spotrebiteľ zobral úver, môže spôsobiť určité rozrušenie a očakávania na výsledku tohto sporu, avšak uvedené okolnosti sú takého charakteru, že sa dajú predpokladať pri situácii, že si žalobkyňa svoj zmluvný záväzok voči žalovanému riadne neplnila.

Je potrebné ďalej uviesť, že tieto negatívne dôsledky je možné primerane tak, ako to má na mysli zákon a názor najvyšších súdnych autorít, pokryť finančným zadosťučinením, ktoré predstavuje sumu 100 eur. Suma do výšky možného bezdôvodného obohatenia 503 eur je sumou neadekvátnou, neprimeranou a sumou, ktorá má nielen charakter satisfakčný, ale aj charakter sankčný.

Sankcia pre dodávateľa, teda žalovaného, vyplynula už priamo zo zákona o spotrebiteľských úveroch, kde o túto sumu v dôsledku svojej nesprávnej formulácie úverovej zmluvy uviedol, keď úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Túto sankciu dostal žalovaný už v pôvodnom konaní pri uplatňovaní svojho nároku voči žalobkyni. Nie je možné opäť sankcionovať tou istou sumou žalovaného pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni. Nešlo by o primeranosť a nešlo by o zadosťučinenie, ktorým cieľom je uviesť do rovnováhy narušené pomery medzi stranami sporu v dôsledku predchádzajúcich konaní dodávateľa a spotrebiteľa.

Preto v tejto časti odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a priznal žalobkyni nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur a vo zvyšku žalobu zamietol, pretože neboli splnené podmienky ani na zrušenie a ani na potvrdenie rozhodnutia prvoinštančného súdu vo vzťahu k výške (§ 388 CSP).

10. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov celého konania v plnom rozsahu voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP.

Vzhľadom na to, že výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu a základ nároku bol daný, je potrebné považovať žalobkyňu za úspešnú v základnom, ako aj odvolacom konaní. O výške trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 1, 2 CSP súdom prvej inštancie po právoplatnom skončení tejto veci.

11. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

17CoCsp/6/2024

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).